

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžp/13/2012
Identifikačné číslo spisu:	9009010015
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9009010015.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobcu: CARLEX SLOVAKIA, s.r.o., so sídlom Bulharská 2, Poprad, IČO: 36 458 881, zastúpený advokátkou JUDr. Alenou Turčanovou, Advokátka kancelária so sídlom Nám.sv. Egídia 95, Poprad, proti žalovanému: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 124126/2008-SŽDD/z.58594 zo dňa 17. decembra 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 116/2009-143 zo dňa 25. januára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S 116/2009-143 zo dňa 25. januára 2012 p o t v r d z u j e.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 134,79 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku do rúk jeho právnej zástupkyne JUDr. Aleny Turčanovej.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného č. 124126/2008-SŽDD/z.58594 zo dňa 17.12.2008 a prvostupňové rozhodnutie Úradu pre reguláciu železničnej dopravy č. 1312.2/2008/S4-V-Sm zo dňa 19.9.2008 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 442,61 eur na účet jeho právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a konania mu predchádzajúceho dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že prvostupňový správny orgán pri výkone štátneho stavebného dozoru zistil, že žalobca v súčinnosti so Železničnou spoločnosťou Slovensko, a.s. bez stavebného povolenia uskutočnil predmetnú „stavbu“ čerpacej stanice, čím porušil stavebný zákon v § 54 a § 55 ods. 1 v spojení s § 139b ods.3 a ods. 8 stavebného zákona a dopustil sa

deliktu na úseku stavebného poriadku. Pred vydaním prvostupňového rozhodnutia zo dňa 16.9.2008 prebehlo opäť ústne pojednávanie, na ktorom žalobca odmietol uznať svoj delikt a vyjadril názor, že predmetná čerpacia stanica nie je stavbou, pričom tento svoj názor deklaroval počas celého procesu povoľovacieho konania stavby čerpacej stanice. Prvostupňový orgán vydal dňa 19.9.2008 rozhodnutie č. 1312.2/2008/S4-V-Sm, ktorým žalobcovi uložil ako zhotoviteľovi za porušenie stavebného zákona podľa ustanovenia § 106 ods. 3 písm. b/ a ods. 4 stavebného zákona pokutu v sume 40.000,- Sk (2 323,57 €) (zrejme 70 000 Sk). V odôvodnení rozhodnutia sa konštatuje, že posúdenie odbornej otázky o tom, či je predmetná čerpacia stanica stavbou, patrí do právomoci a kompetencii tohto vecne príslušného stavebného orgánu, ďalej sa uvádza, že stavba čerpacej stanice bola dodatočne povolená až 28.8.2008, pričom však uskutočnená bola už dňa 18.4.2008. Preto došlo zo strany žalobcu k porušeniu stavebného zákona, za čo mu bola uložená prvostupňovým správnym orgánom pokuta. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil v podstate obdobne, ako to urobil v žalobe. Žalobca zotrval na všetkých dovtedajších podaniach a názore, že nejde o stavbu, ale o dodanie výrobku a preto ani nebolo potrebné stavebné povolenie a žalobca sa ani nemohol dopustiť správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená pokuta. Žalovaný napadnutým rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie zmenil tak, že uložil žalobcovi pokutu vo výške 40 000 Sk (1 327,50 €), pričom v ostatnom zostalo rozhodnutie nezmenené. V napadnutom rozhodnutí žalovaný veľmi stručne odôvodnil svoje zmeňujúce rozhodnutie, pričom však uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a dospel k názoru, že odvolanie je bezdôvodné a vydané rozhodnutie preto potvrdil. V odôvodnení druhostupňového rozhodnutia sa ďalej uvádza, že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že predmetná ČS nie je stavba, nakoľko táto ČS nie je samotný kontajner A VK 01.1, ale stavbu ČS tvorí súbor výrobkov a zariadení, ktoré sa s vykonaním súvisiacich stavebných úprav umiestňujú do obvodu dráhy. K uloženej pokute sa uvádza len toľko, že táto je neprimeraná vzhľadom na to, že osadenie neprevádzkovaného zariadenia nemalo vplyv na životné prostredie, nespôsobilo žiadnu škodu, či materiálnu ujmu, alebo inak neohrozilo práva tretích osôb a neohrozilo bezpečnosť prevádzky dráhy a preto bola pokuta znížená a napadnuté rozhodnutie v tomto smere zmenené.

Krajský súd citoval právne normy ustanovené v § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) v spojení s § 47 ods.3 s § 3 správneho poriadku.

Poukázal na to, že perfektnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom, v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, musí obsahovať náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reakcia na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť alebo každý argument účastníka konania, aj na také, ktoré sú pre rozhodnutie bezvýznamné, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o skutočnosť alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie rozhodujúce, odpoveď špecifiká k danej skutočnosti či argumentu sa vyžaduje. Bez ohľadu na závažnosť, či plošný následok, sa vyžaduje, aby správny orgán svoje rozhodnutie podrobne zdôvodnil s uvedením konkrétnych skutočností, ktoré jeho rozhodnutie odôvodňujú. Všeobecné konštatovanie bez bližšej špecifikácie nie je dostatočným pre akéhokoľvek rozhodnutie. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti znamenajúci porušenie Ústavou garantovaného základného práva. S uvedeným právom je v rozpore úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, extrémny nesúlad medzi právnymi závermi a skutkovými zisteniami, len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie a vyhodnotenia jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené, alebo situácia, kedy právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú. Absencia takéhoto odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

Konštatoval, že v danom prípade ani jedno z preskúmaných správnych rozhodnutí nespĺňa náležitosti riadne odôvodneného rozhodnutia. Žalovaný ani prvostupňový správny orgán sa nevysporiadali s námietkami a dôkazmi prezentovanými žalobcom. Žalovaný rozhodujúc o odvolaní žalobcu s podobným obsahom ako je žaloba, len stručne uviedol, že odvolanie je bezdôvodne a že nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že ČS nie je stavbou. Takéto rozhodnutie, bez vyjadrenia sa ku všetkým právne významným okolnostiam uvádzaným účastníkom správneho konania alebo bez uvedenia, prečo tvrdenia účastníka správneho konania správny orgán nezobral do úvahy a bez vyjadrenia ku skutočnostiam, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, nemožno považovať za rozhodnutie náležite odôvodnené, zdôrazniac, že súd nie je povinný a v podstate ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov, pričom vecne preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia je možné len za predpokladu jeho náležitého odôvodnenia, keď správny orgán náležitým spôsobom vyhodnotí námietky účastníka správneho konania.

Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové správne rozhodnutie sú nezákonné pre nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov a preto ich v súlade s § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, s poukazom na to, že podľa § 250j ods. 6 O.s.p. sú správne orgány viazané právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal voči žalovanému úspech, priznal právo na ich náhradu v celkovej sume 442.61 €, s odôvodnením, že priznané trovy konania pozostávajú z náhrady za zaplatený súdny poplatok a z trov právneho zastúpenia žalobcu advokátkou.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietne, alebo zruší podľa § 221 ods.1, písm.h/ O.s.p..

V dôvodoch odvolania uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi prvostupňového súdu, ktorými zrušil preskúmané rozhodnutie.

Tvrdil, že ÚRŽD uložil rozhodnutím 1312.2/2008/-S4-V-Sm zo dňa 19.9.2008 pokutu za porušenie ustanovení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon), v odôvodnení ktorého konštatoval, že žalobca sám požiadal o stavebné povolenie, pričom pri miestom zisťovaní vyšla najavo skutočnosť, že stavba už bola uskutočnená a odovzdaná. Vyslovil názor, že odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia podrobne opisuje priebeh konania, poukazuje na skutočnosť, že prvostupňový orgán opakovane vyzýval a upozorňoval žalobcu na porušovanie najmä stavebného zákona, s poukazom na to, stavebné povolenie bolo napokon vydané v konaní o dodatočnom povolení stavby, pričom potrebné náležitosti nedoložil, napriek výzvam žalobca, ale stavebník (Železničná spoločnosť Slovensko, a.s.).

Žalovaný zdôraznil, že skutočnosť, že došlo k spáchaniu deliktu na úseku stavebného poriadku, tak ako sa to uvádza v prvostupňovom rozhodnutí, je nespochybniteľná. Dôvodil, že prvostupňové rozhodnutie č. 1312.2/2008/-S4-V-Sm zo dňa 19.9.2008 má všetky zákonné náležitosti, výrok je jednoznačný a z odôvodnenia je zrejmé, že správny orgán zistil presne a úplne skutkový stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie, ako aj, že z odôvodnenia je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie a akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia. Ďalej uviedol, že žalovaný svojim rozhodnutím č. 124126/2008/SŽDD/z. 58594 zo dňa 17.12.2008 znížil uloženú pokutu a v ostatnom ponechal rozhodnutie nezmenené. Poukázal na to, že ako to vyplýva z tvrdení správnych orgánov uvedených vo vyjadreniach a aj zo spisu, jedinou argumentáciou žalobcu je tvrdenie, že čerpacia stanica je výrobok a nie stavba, a preto nepotrebuje stavebné povolenie. Dôvodil, že dôkazy, ktoré žalobca opakovane uvádza boli viackrát spochybnené a jeho tvrdenie nemá oporu v zákone, majú za to, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal.

Opäť poukázal na hlavné skutočnosti, ktoré žalobca namietal a to predovšetkým na vyjadrenie žalobcu, že čerpacia stanica je výrobok ako taký a nespĺňa žiadne podmienky stavebného zákona. K uvedenému tvrdeniu uviedol, že čerpacia stanica nie je len samotný kontajner AVK 01.1., ale stavbu čerpacej stanice tvorí súbor výrobkov a zariadení v súlade so stavebným zákonom, ktoré sa s vykonaním súvisiacich stavebných úprav umiestňujú do obvodu dráhy. Výtýkal súdu prvého stupňa, že nevychádzal z právne relevantných dôkazov, doložených v spise, a to z jednoznačného stanoviska Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR - list č. 11788/20775-2/530/Pa zo dňa 10.4.2008 o tom, že predmetné stavby čerpacích zariadení sú stavbami podľa stavebného zákona. Ďalej uviedol, že dôkazom je znalecký posudok vypracovaný oprávneným súdnym znalcom, nachádzajúci sa v spise a nie nepoužiteľný znalecký posudok, vypracovaný v inom štáte a v inom legislatívnom prostredí, ZP-283/2007 z 5.09.2007, vypracovaný R. N. N. PhD., F. XXX, T.-B., Česká republika. Tvrdil, že za dôkaz nemôže byť považovaný tzv. znalecký posudok č. 2/2008 zo dňa 20.06.2008, ktorý mal vydať X. R. W. I. B., kpt. L., ktorý podľa vyjadrenia samotného znalca nikdy nevypracoval a len nezáväzne odpovedal na niekoľko všeobecne položených otázok.

Žalobca na odvolanie žalovaného sa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdiť. Stotožnil sa s dôvodmi uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa. Nesúhlasil s dôvodmi žalovaného uvedenými v jeho odvolaní. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania v sume 134,79 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa preskúmvané rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie Úradu pre reguláciu železničnej dopravy č. 1312.2/2008/S4-V-Sm zo dňa 19.9.2008 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán rozhodnutím napadnutým žalobou zmenil prvostupňové rozhodnutie čo do výšky uloženej sankcie a v ostatnom rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa ponechal v platnosti. Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím zo dňa 19.9.2008 uložil žalobcovi podľa § 106 ods.3, písm. b/ a podľa § 106 ods.4 stavebného zákona pokutu vo výške 70.000 Sk. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o pokute uloženej žalobcovi podľa § 106 ods.3, písm. b/ a podľa § 106 ods.4 stavebného zákona.

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods.1,2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, pričom

nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Senát odvolacieho súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.(§ 245 ods.2 O.s.p.).

Podľa § 140 stavebného zákona ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní. (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - ďalej len správny poriadok).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods.1,2,4 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods.1,2,3,4,5 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov nepostupovali v správnom konaní náležite v intenciách citovaných právnych noriem, keď v odôvodnení svojich rozhodnutí neuviedli skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom ich rozhodnutia, akými úvahami sa riadili pri hodnotení dôkazov, ako použili správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali, a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníka konania - žalobcu, a s vyjadreniami k podkladom rozhodnutia, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a rozhodol v súlade so zákonom, keď žalobe vyhovel podľa § 250j ods.2 O.s.p..

Odvolací súd zistil, že v obdobnej veci už rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Sžo 232/2010 zo dňa 18. januára 2011 a 3 Sžp 2/2011 zo dňa 10. marca 2011, ktorými boli potvrdené rozsudky Krajského súdu v Bratislave (sp.zn. 2S 170/09-133 zo dňa 9. júna 2010 a sp. zn. 3S 188/2009-121 zo dňa 2. novembra 2010), ktorými krajský súd rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu Úradu pre reguláciu železničnej dopravy zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 250ja ods.7 O.s.p. poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžp 2/2010 zo dňa 10. marca 2011, ktorého právne dôvody uvádza nasledovne:

„ Výrok je jadrom celého rozhodnutia. Výrok musí byť formulovaný jasne, stručne a pritom určite, aby účastník konania i orgán, ktorý má rozhodnutie preskúmať, resp. vykonať, mohol bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti presnosti a zrozumiteľnosti výroku treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodia odvolacieho orgánu.

V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku).

Zmyslom a účelom odôvodnenia rozhodnutia je zhrnúť a zhodnotiť všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre jeho výrok, a preto je potrebné uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré správny orgán vykonal, ale aj reagovať na vyjadrenia a návrhy účastníkov, ktoré pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ktoré námietky účastníka považuje za nesprávne a z akého dôvodu a ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a aké úvahy ho viedli k danému záveru. Aj odvolací správny orgán by mal náležite odôvodniť svoj názor na prejednávanú vec a nemôže len odkazovať na to, že napadnuté rozhodnutie bolo preskúmané a dôvody prvostupňového rozhodnutia uznané za správne.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové okolnosti odvolací súd dospel k záveru, že obidva správne orgány postupovali v rozpore s ustanoveniami § 3, § 46 a § 47 správneho poriadku a pochybili, ak v odôvodnení svojich rozhodnutí nereagovali na námietky žalobcu a nevyporiadali sa s tým, či ide o technologické zariadenie - výrobok alebo stavbu, ktorá vyžaduje stavebné povolenie. Ide o zásadnú otázku, ktorá má vplyv na samostatné rozhodnutie ako aj na skutočnosť, či prišlo k spáchaní deliktu, na podklade čoho je možné uložiť sankciu.

Nemožno nechať bez povšimnutia ani tú skutočnosť, že súčasťou spisu sú aj znalecké posudky, resp. odborné vyjadrenie znalca, na ktoré správne orgány vôbec nereagovali a vo vzťahu k postavenej čerpacej stanici ich nevyhodnotili. Ak žalovaný, tvrdí, že dôkazy uvádzané žalobcom boli viackrát spochybnené, musí na ne v odôvodnení reagovať a pochybnosti odstrániť. Až po tom, čo v zmysle zákonných ustanovení správny orgán definuje jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností pojem „čerpacia stanica", bude možné posúdiť, či pokuta uložená žalobcovi je dôvodná.

Súd nie je povinný a ani oprávnený nahrádzať činnosť správnych orgánov, pričom vecne preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia je možné len za predpokladu náležitého odôvodnenia administratívneho rozhodnutia, v ktorom správny orgán vyhodnotí a bude reagovať na všetky námietky žalobcu, ktoré prezentoval počas celého konania."

Senát odvolacieho súdu sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom najvyššieho súdu prezentovanom v citovanom rozhodnutí, keďže v danom prípade obidva správne orgány taktiež postupovali v rozpore s právnymi normami ustanovenými v § 3 v spojení s § 46 a s § 47 ods.1,2,3 správneho poriadku, keď v odôvodnení svojich rozhodnutí náležite neuviedli skutkové okolnosti, ktoré boli podkladom ich rozhodnutí, žiadnym spôsobom sa nevyporiadali s námietkami žalobcu a tiež neuviedli k akým právnym záverom v zmysle platnej právnej úpravy, ktorú použili vo svojej rozhodovacej činnosti v danej veci, dospeli, ktoré skutočnosti majú za následok nepreskúma teľnosť pre nedostatok dôvodov napadnutého rozhodnutia ako aj rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, čo zakladá dôvod pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v zmysle § 250j ods.2 písm. d/ O.s.p..

Odvolací súd zdôrazňuje, že odôvodnenie rozhodnutia orgánu štátnej moci, ktoré stručne a jasne neobjasní skutkový a právny základ rozhodnutia, nepostačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces, keďže súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zákonu zodpovedajúce odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v správnom poriadku v právnej norme § 47, nerešpektovanie zákonnej úpravy má za následok porušenie základného práva na právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na spravodlivé konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) - ďalej len dohovor).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak Európsky súd ako aj Ústavný súd venujú veľkú pozornosť otázkam práva na proces, súčasťou ktorého je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojej judikatúre zdôrazňuje (napr. III. ÚS 322/201, II. ÚS 78/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 402/08, I. ÚS 342/2010), že nezávislosť rozhodovania orgánov verejnej moci sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj ich povinnosť presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Rovnako EŠLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra EŠLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Súd prvého stupňa v danej veci postupoval v súlade s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu, keď preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil z dôvodu jeho nepreskúma teľnosti pre nedostatok dôvodov a keďže prvostupňové rozhodnutie trpelo rovnakými vadami súčasne zrušil aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Súčasne odvolací súd dáva do pozornosti právnym orgánom oboch stupňov, že v danom prípade došlo k pochybeniu aj vo výroku prvostupňového rozhodnutia. V danej súvislosti poukazuje na to, že náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon. I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je

nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia a len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynúiteľné správnu exekúciou a pod. Z uvedených dôvodov vymedzenie skutku, ktorým došlo k porušeniu právnej povinnosti a ktorým bol spáchaný správny delikt, vo výroku rozhodnutia o správnom delikte je nezastupiteľnou súčasťou výroku rozhodnutia, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť prvostupňového rozhodnutia vyššie uvedené kritéria nespĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedené, že prvostupňový správny orgán ukladá žalobcovi podľa § 106 ods.3, písm. b/ a podľa § 106 ods.4 stavebného zákona pokutu vo výške 70.000 Sk s uložením lehoty splatnosti. Prvostupňový správny orgán však vo výroku svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevymedzil spáchanie správneho deliktu, keď vo výroku nešpecifikoval spôsob spáchania skutku, ktorým žalobca mal porušiť právnu povinnosť, naplniac tým zákonné znaky správneho deliktu. Výroková časť rozhodnutia tak podľa názoru odvolacieho súdu exaktne nepopisuje konanie, ktorého sa žalobca dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení stavebného zákona postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou prvostupňového správneho orgánu a následne žalovaného bolo v konaní zistiť skutočný stav a pri tom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu.

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods.1 dohovoru, keď dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnoprávnej úprave nielen obvinenému z trestného činu, resp. priestupku, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2). Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to nielen z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, ale taktiež pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, ako aj pre správne určenie sankcie a jej výšky. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len

rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno považovať za zrozumiteľné a môže byť vynútiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky a to s požiadavkami čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, v zmysle ktorého pri „akomkoľvek trestnom obvinení“, je potrebné poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Vzhľadom k tomu, že zo znenia výroku prvostupňového rozhodnutia nevyplýva opis skutku, ktorým sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti a ani vymedzenie porušenej právnej povinnosti, za ktoré porušenie bola žalobcovi uložená pokuta, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný preskúmaným rozhodnutím, uvedená skutočnosť v zmysle posudzovaných hľadísk uvedených vyššie spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúce za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia pre jeho nepreskúmateľnosť. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu síce vyplýva, že na uvedené pochybenie súd prihliada na základe námietky účastníka správneho konania domáhajúceho sa ochrany svojich práv a právom chránených záujmov na súde žalobou, však odvolací súd v zmysle realizácie plnej jurisdikcie uvedené pochybenie dáva do pozornosti správnym orgánom z dôvodu, že v danom prípade preskúmané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov boli zrušené a ich nové rozhodnutia v dôsledku žaloby by mohli byť opäť podrobené súdnemu prieskumu a preto v zmysle zásady zákonnosti a hospodárnosti v ďalšom konaní bude potrebné, aby správne orgány postupovali a rozhodli v intenciách postupu uvedeného vyššie.

Odvolací súd z uvedených dôvodov námietky žalovaného uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa považoval za neopodstatnené.

Vychádzajúc zo zistených záverov vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu žalovaného a rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa odvolací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danej veci nepostupovali a nerozhodli v súlade so zákonom, a preto odvolací súd preskúmajúc napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu dôvodov namietaných žalovaným v odvolaní, dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd žalobe vyhovel tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, rozhodol vo veci vecne správne a v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods.3 v spojení s § 246c ods.1 a s § 219 ods.1,2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodoval podľa § 224 ods.1 O.s.p v spojení s § 246c ods.1 a s § 250k ods.1. Úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov tohto konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením advokátom za jeden úkon právnej služby v sume 127,16 € a režijný paušál 7,63 €, teda v celosti v sume 134,79 €.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.